

Финикова палма.

Въкога, единъ пжтующъ арабинъ се изгубилъ въ пустинята. Полумъртъвъ отъ жажда, при залѣзъ — слънце, той стигналъ съ своя постоененъ другарь-камила — въ една равна пустинна долина. Уморенъ, той се тръшналъ на пѣсѣка, като рѣшилъ да прѣкара тукъ нощта, за да може рано сутринята, ако му позволяватъ силитѣ, да продължи пжтя си. Ала изведнажъ напипалъ малка трапчинка на чието дъно пѣсѣка му се сторилъ мокъръ. Бързо скочилъ на крака, уловилъ ножа си и почналъ съ него да рие пѣсѣка. Той не се измамилъ. Колкото по-надолу ровилъ, толкова по-мокъръ ставалъ пѣсѣка. Като се подкрѣпилъ съ нѣколко фурми (финики), които се намирали въ пжтнишката му торба, той далъ костилкитѣ на своята гладна камила, овилъ се съ намѣталото си, легналъ до камилата и заспалъ дълбоко. Първитѣ лжчи на изгрѣващото слънце разбудили арабина и другарката му. Надеждитѣ на пжтника се сбжднали: въ изритата отъ него вечерята яма се набрала вода. Тя била наистина мжтна, топла и неприятна на вкусъ, но все пакъ могла да угаси палящата жажда, която измжчвала него и камилата. Като се подкрѣпилъ отново съ нѣколко фурми и слѣдъ обикновената молитва, той тръгналъ на пжть и надвечерь щастливо се върналъ въ палатката на своето сѣмейство.

Една финикова костилка, случайно паднала отъ неговитѣ ржцѣ и незабѣлѣзана отъ камилата, останала върху влажния пѣсѣкъ, самотна, изоставена отъ всички. Но слънцето и почвата се съжалили